

עֲזָרִי מִעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר

זֹהַר הַשַּׁבָּת

פְּרָשַׁת קִדְשִׁים

תוֹכַן הַסֵּפֶר:

- א. שַׁבָּת בּוֹ תָּשׁוּב.
- ב. אֹרֶז הַזֹּהַר מִחֶלֶק.
- ג. זֹהַר עַל מַעֲלַת וְשִׁמִּירַת הַשַּׁבָּת וְיָמִים טוֹבִים.
- ד. הַשַּׁבָּת בְּיִשְׂרָאֵל כְּהִלְכָתָהּ, כּוֹלָל כָּל מַאֲמָרֵי חַז"ל זֹהַר וּמְדַרְשִׁים עַל הַשַּׁבָּת.
- ה. שְׁלַחַן עֲרוּךְ הַלְכוֹת שַׁבָּת מִחֶבֶר וּרְמ"א מִחֶלֶק לְכָל שַׁבָּתוֹת הַשָּׁנָה.
- ו. סְפִירַי הַזֹּהַר, סְפִירַי מִיְחָדִים מִלְּקָטִים מִכָּל סֵפֶר הַזֹּהַר, לְסֵפֶר לִילָדִים בְּשְׁלַחַן הַשַּׁבָּת, וְכֹף יְרוּיחוֹ בְּסַעֲדָה מְאֹה מְלִיּוֹן שָׁנָה תוֹרָה בְּכָל סַעֲדָה שֶׁל שַׁבָּת.
- ז. סְפִירַי מְדָהִים בְּהַמְשִׁכִּים מִשְׁנֵי בְּעַלֵי תְּשׁוּבָה בְּעִיר קְרָאקָא.
- ח. מְזֻכָּה הַרְבֵּים כְּהִלְכָתָהּ.
- ט. אֲגֻרוֹת הַזֹּהַר.

סֵפֶר קְדוֹשׁ זֶה מְסַגֵּל לְאַהֲבַת הַשָּׁמַיִם וְיִרְאַת שָׁמַיִם טְהוֹרָה, וְלִלְמוּד מְקַדְשֵׁת וְצַדִּיקַת רְבוּתֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים חַכְמֵי הַזֹּהַר, הַסּוּד וְהַנְּסֻתָּר, וְלִהְיוֹת שֹׂר לְנִשְׁמַת הַרְשֵׁב"י וְרַבֵי אֶלְעָזָר בְּנוֹ זִיעַ"א.

יֵוצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מְפַעַל הַזֹּהַר הָעוֹלָמִי"

בְּעִיה"ק בֵּית שְׁמֹשׁ תוֹכֵב"א

תְּשִׁירֵי תִשְׁע"א לַפ"ק

הוצאת:

שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי" מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

MIFAL HAZOHAR HOILUMI
CIO CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gross
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin

מצוה גדולה לזכות את הרבים

ולפרסם ספרי הזוהר היומי
בבתי כנסיות, בבתי מדרשות, בשמחות, לכל החברים וידידים,
ולכל אחד ואחד מישראל, לקרב הגאולה שלימה בב"א
וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים
ולכל ההבטחות הרשב"י זיע"א

לקנות הספרים במחיר מסובסד:

אצל חנות הספרים של ר' פנחס ראובן הי"ו
ברחוב השומר 74 בני ברק

או אצל "מפעל הזוהר העולמי"

רחוב נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש ארץ ישראל
טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

Cong. Of Holmin, Nachal Lachish 24/8
Ramat Beth Shemesh 99093, Israel
Tel: 054-843-6784 / fax: 02-995-1300

[hazohar.com@gmail.com](mailto: hazohar.com@gmail.com)

מקראי אור

סדר ועמוד מקצועי
0527615936

תּוֹכַן הָעֲנִינִים

- ד.....זְכוּתָא דְּבַר יוֹחָאֵי
- ה.....אוֹר הַזֶּהָר הַמְּחַלֵּק
- ז.....הַסְּכָמוֹת וּמִכְתָּבִים (הַמְּשֻׁךְ)
- ט.....שְׁלַחַן עָרוֹן הַלְּכוֹת שַׁבַּת מְחַבֵּר וּרְמ"א
- יָא.....שַׁבַּת בּוֹ תִשׁוּב
- יט.....זֶהָר עַל מַעֲלַת וּשְׁמִירַת הַשַּׁבַּת וַיָּמִים טוֹבִים
- כז.....מִדּוּעַ מְשִׁיחַ לֹא בָּא?
- יט.....לְשׁוֹן הָרַע עַל הַצְּדִיקִים
- כָּא.....הַשַּׁבַּת בִּישְׂרָאֵל כְּהַלְכָתָהּ
- כָּג.....סַפּוּרֵי הַזֶּהָר
- כִּד.....עֲלוּנֵי אוֹר הַזֶּהָר
- כֵּה.....בְּעִיר קְרֵאקָא
- כִּז.....כְּבוֹד הַתְּפִלָּה - לְסַפֵּר תְּהִלּוֹת ה' וְנִכְלְאוּתָיו
- כִּט.....מִזְכֵּה הַרְבִּים כְּהַלְכָתָהּ
- לָא.....אֲגֵרוֹת הַזֶּהָר

זְכוּתַּא דְּבַר יוֹחַאי

סיום זהר הוא תקון לגאולה האמתית - ועלוי מזל עם ישראל

בשנת תרפ"א יצאו גדולי וצדיקי ארץ ישראל בקריאת קודש למען החוק בלימוד הזוהר הקדוש. וזה נסח קריאתם: כבר ידוע לכבודם מעלת למוד הזוהר הקדוש, אשר הוא מבטל כל מיני פּרענויות וגזרות קשות ורעות, ומותנא וחרבא ובזה מעלמא. והשנה שעברה כבר עוררנו עם ישראל במודעות "תקון לגאולה האמתית" מטעם הרבנים הגאונים מארי דארעא קדישא" אשר היא נעתקה למטה, לשקד על למוד הזוהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלה סיומים, וכפי הרשימות אשר קבלנו, לא נגמר רק לערך שש מאות סיומים. על כן אנחנו רבני וגאוני ארץ הקדושה מבקשים מכל בר ישראל אשר ידו משגת, ללמד עוד פעם בכדי לגמר האלה סיומים בכ"ה אלול הבא עלינו לטובה, כפי שעור הראשון יותר או פחות עם בני חברתו של אשתקד, סיום זהר אחד לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושיה, וישראל ישפן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "יקראתם דרור בארץ" אכ"ר.

ילמדו הזוהר והתקונים אלה פעמים בסוד האלה לה שלמה

הרי, כי למוד הזוהר הוא מעורר הרחמים ונשמתו של משיח, ויתגלה ויבנה המקדש וישראל ישפן לבטח, והלומד בו בטוח שלא יסבל צער חבלי משיח, אשר על כן אנחנו חכמי ורבני עיר הקדש ירושלים תבנה ותכונן במהרה בימינו אמן, ובתי דינים, נתעוררנו ליסד למוד הזוהר בארץ ובחוץ לארץ בכדי לגמר הספר הזוהר, ויהיה הסיום בכ"ה אלול הבא עלינו לטובה, יום בריאת העולם, וילמדו הזוהר והתקונים אלה פעמים בסוד האלה לה שלמה.

ולכן אנחנו קוראים לכם, אחינו חכמים רבנים, סוחרים, בעלי בתים, בעלי מלאכות: חזקו ואמצו לקחת חלק עמנו, והחלש יאמר גבור אני. זכו והתחברו בחברה הזאת, וכל אחד יחטף חלק מהזוהר, ובשעת הפנאי ובין הדבקים ילמד איזה עלין כפי הסדר אשר יתנו לכם הגבאים והמנהלים בין בארץ בין בחוץ לארץ. אשריכם ישראל, דעו מי מטהר אתכם, אביכם שבשמים. דעו, כל מלה ומלה נעשית אלה אלפין ורבי רבבון עולמות עליונים בשמים, כנזכר בהקדמת אור החמה.

ואתם, אחינו, גבאי ומנהלי עם קדש בארץ ובחוץ לארץ, אשר עליכם נאמר "ומצדיקי הרבים כפוכבים לעולם ועד", עמדו ועשו משמרות משמרות וסדר לכל חבר וחבר כפי כחו, באפן כי כל חבר ילמד זהר שלם עד כ"ה אלול או חציו או רבעו, ולזוג כל סיום שלם על ג' או ד' חברים בכדי לדעת כמה סיומים יש בכל עיר

המשך בעמוד ו

אור הזהר המחלק

מהדורא עשירית

י"ל ע"י האדמו"ר מהאלמין שליט"א בחו"ל בשנת תש"ס, ובשנת תשס"ג 250.000
ואח"כ בא"י בעוד 8 מהדורות ס"ה י"ל 310.000 טופסים

אין נחת רוח להשם כעסק בנשמת התורה שהיא החכמה האמתית המקבלת
כי ממנה יודע רצונו יתברך בעבודתו ומצוותיו
רבי שמעון בן יוחאי קבל מרבי עקיבא וזה היה אחר חרבן הבית וזה הקדוש
עליו השלום הוא בעל המדרש הנעלם הנקרא ספר הזהר ועל ידו חפר והוא עליו
השלום הבטיח בחבור המקדש ההוא כי רבים יתפרנסו ממנו באחרית הימים.
ובמלת בראשית הנקרא ספר התקונין אמר בזה הלשון (תקוני זהר חדש - ספרא תנינא):
והמשכילים יזהרו כזהר הרקיע (דניאל יב) ומצדיקי הרבים כפוכבים לעולם ועד.
והמשכילים אלין רבי שמעון וחרווי, יזהרו כד אתפנשו למעבד האי חבורא
דאיהו מזיהרא עלאה דלעלא, רעותא עלאה אתגליא, רשותא אתיהיב לרבי
שמעון וחרווי לגלאה בה רזין סתימין עמיקין, ולכל נשמתין דמתיבתא דלעלא,
ומתיבתא תתאה, ולשבע טורין עלאין, דאנון תלת אבהן ורעיא מהימנא ואהרן
ודוד ושלמה ואליהו עמהון וכו' ובגין דא אסתכם קודשא בריך הוא ושכינתה
למעבד האי חבורא, על יד ההוא דאתגליא וכניס בה עלאין ותתאין לאשכחא
בה נחא לשכינתא בגלותא, וחירו לה ולבנהא וכו' והאי חבורא הוא כגונא
דתבת נח דאתכנש בה כל מין ומין, הכי מתפנשין בהאי חבורא כל נשמתין
דצדיקיא ואנשי מדות, דאתמר בהון (תהלים קיח) זה השער לה צדיקים יבאו
בו, ואחרנין דלא צדיקים, אתדחין מתמן. וכד אתגליא האי חבורא בעלמא,
סגיאין מתפנשין לגבה דאתמר בהון (דברים כט) כי את אשר ישנו פה וגו', ואת
אשר איננו פה בהאי חבורא עמנו היום. ועלהו אתמר (דניאל יב) ומצדיקי הרבים
כפוכבים לעולם ועד, עד כאן.

נפלאתה אהבת חכמת האמת הטוהרה, נשמת התורה לבעליה יתברך, חכם
הרזים, עד שהפליא להשגיח ולהסכים לעשות החבור המקדש שהוא כמו
שהפליא להסכים בחבור המשנה על יד תלמידו רבינו הקדוש עליו השלום
שקבל ממנו והפונה והתכלית בכל משום עת לעשות להשם, לעשות להשם
ודאי כידוע לחכמי לב כי בו תמצא היונה תמה הנזכרת בשיר המקדש מנוח
לכף רגלה בגלות המר והארץ הזהה כי אין נחת רוח לה כעסק בנשמת התורה

שהיא החכמה האמתית המקבלת כי ממנה יודע רצונו יתברך בעבודתו ומצותיו אשר גם זאת היתה השגחה נפלאה מצורפת אל הראשונה לכל תשתכח ותאבד החכמה מקרב עמה עד שלהראות תקף ההשגחה הזאת נגלה זה החבור המקדש בעולם, אחר שהיה מכסה ונעלם, וכשנגלה בעולם רבים נאספו אליו וסרו אל משמעתו כמו שהבטיח הוא עליו השלום: "וכד אתגליא האי חבורא בעלמא, סגיאיין מתפנשין לגביה" וכו'.

אשר לולא זה בזמן הזה כמעט נטיו רגלי החכמים התמימים ומעדו קרסולי העובדים עבודת הקדש הנאמנים להתפשטות הצרעת הממארת במצחות אנשי התורה צץ ופרח המינות בלבות החכמים בסבת השפחה הכושית צרת שרה פרה סוררה הפלוסופיא אשר נעתקה מלשון יוני אל לשון עברי שרא ליה מאריה למאן דעסיק בה אשר בהגלות נגלות החבור המקדש ההוא התחיל האור לזרח ואמר לאסירי הדעות הזרות פקח קוח ותחל האמת להיות גוברת אחר שהיתה נעדרת וחזרה העטרה לישנה והנשמה אל נדנה היא נשמת התורה הנאמנה ושבה נפש האדם אל קרבו אחר שנכרתה מקרב עמו ותחל רוח השם לפעמו ואז מצאה היונה מנוח בגלותא אחר שנתקיים בה ושפחה כי תירש גברתה ועבדי האמונות הנכריות יצאו לחרות לקים ההסכמה העליונה: "לאשפחא בה ניחא לשכינתא בגלותא וחריו לה ולבנהא".

אמר ליה אליהו לרבי שמעון רבי רבי כמה זכאה אנת דמהאי חבורא דילך יתפרנסון כמה עלאי עד דאתגליא לתתאי בסוף יומיא ובגיניה ושבתם איש אל אחזתו

ועוד שם (תקוני זהר דף כד): אמר ליה אליהו לרבי שמעון רבי רבי כמה זכאה אנת דמהאי חבורא דילך יתפרנסון כמה עלאי עד דאתגליא לתתאי בסוף יומיא ובגיניה ושבתם איש אל אחזתו וגומר עד כאן. הנה הודיעו כי החבור הזה יהיה נסתר ומכסה ובאותו הזמן יתהנו ממנה למעלה ובדור האחרון יתגלה למטה אל התחתונים והעסק בו יהיה סבה קרובה לשוב אל אחזתנו שהיא סבת הגאולה אשר מזה אני מוליד שני תולדות גדולות האחת אמת היות זאת החכמה אלקות אמתית מקבלת באמה ממה שהיתה ההסכמה העליונה לעשות החבור המקדש ההוא אשר הוא כלו מלא מפניני סתרי התורה ושרשי החכמה וסוד האלהות ותעלומות היחוד והאמת אין צריך חזר כי מחזק ועומד הוא ולא באנו לזה כי אם לחסם פי המתפתים אחר שכלם ושרירות לבם החושבים כי אין חכמה בישראל כי אם הפילוסופיא והשנית כי אחר שיש בזה צרך עליון ותחתון והוא אמרו "לאשפחא בה ניחא לשכינתא בגלותא וחריו לה ולבנהא" אם כן זה הצרך ובפרט צרך גבוה חביב שיימשך בכל זמן ובפרט בזמן הגלות

זוהר
השבת

הַסְפָּמוֹת וּמִכְתָּבִים (הַמִּשְׁרָ)

המשך מכתב הרב שלמה יודא שווייצער

ע"כ אני אומר לו חזק ואמץ אל תירא משום דבר, חגור חרבך על ירך גבור בגבורה של תורה בעשות ספרים והוא הודך והדריך, והדרך צלח רכב על דבר אמת וענוה צדק וכו', והשכם והערב עליהם לבימ"ד והן כלין מאליהן וחציך שנונים יפלו בלב אויבי המלך מלכו של עולם, ואתה שאהבת צדק ותשנא רשע, על כן משחך אלקים אלקיך שמן ששון מחבריך ובלשונך עט סופר מהיר תמשיך לעשות ספרים הרבה ברוב נחת והרחבה גדולה, ויקוים בך, על כן ברכך אלקים לעולם, ותהיה באוכלי שלחנו של מלכו של עולם. לעולם לשתי שלחנות בעוה"ז ובעוה"ב ולהנות מזיו השכינה בסעודתן של צדיקים.

החותם לכבוד התורה

שלמה יודא שווייצער

אגב לא אמנע מלהעיר כי נמצא תח"י קונטרס נפלא ושמו "זכרון דברים" (תוכנו בענין הצלת האדמו"ר מסאטמאר שליט"א מידי הנאצים ימ"ש), נערך על ידי הרה"ג סופר מהיר מחבר ספרים נפלאים מוהר"ר מנחם שלעזיגער זצ"ל מח"ס תורה לשמה, ותורת הגאולה.

והיות שמצאתי שם שאלה מהגאון הנ"ל להגאון הצדיק ראש גלות אריאל מוהר"ר יונתן שטייף זצ"ל, והתשובה שהשיב לו, ודבריו חוצבים להבות אש לאור באור החשכות והצרות שעברו על ראשי בני ישראל בימי הנאצים ימ"ש, בנתיבות טעם מתוך אור צח ומצוחצח מה עלינו לעשות שלא יכפול עוד ח"ו כאסון הנורא שהוא של השש מיליאן קדושים לא מיניה ולא מקצתיה ח"ו ח"ו, וכידוע שהגה"צ הנ"ל היה פוסק הדור אחר החורבן כפי שהעידו עליו הגאונים הצדיקים, אשר ע"כ החוב מוטל על כל אחד אשר בשם ישראל יכונה שימסור כל נימי לבבו ונפשו להוציא מכוחו אל הפועל התיקון הגדול הנצרך לעשות כדי להציל עצמו ושאר ישראל אחיו עמו מצרות ופגעי הזמן האפשריים לבוא ח"ו, בעוונותינו הרבים, וכל המרבה לתקן תיקונים הנאמרים שם הצלת כלל ישראל הכוח הגדול של הצלת ישראל תלויים בו, ושכרו עומדת לעד ולעולמי עולמים לו ולזרעו ולזרעו זרעו עד סוף כל הדורות.

שאלה מאת הגאון הצדיק ראש גלות אריאל מוהר"ר יונתן שטייף זצ"ל
בעה"ש, ה' תשרי תש"ו, ציריך.

לכבוד הרב הגאון וכו' וכו' כקש"ת ר' יהונתן שטייף שליט"א. שאלת בדבר בטחון הקהילות בארץ ובגאולה.

מאז חרב בית מקדשנו וגלינו מארצנו התאמצנו להקים מחדש קהילות וישיבות קדושות בגולה, ואמנם עלה בידינו לבנות קהילות לזמן מוגבל בבבל, בספרד, בצפון ובתימן ובעוד ארצות רבות. אבל לאחר זמן מסוים התחוללו גזירות והשמדות חדשות, אמנם לא בכל ולא על עם ישראל כולו, אלא פעם כאן ופעם שם, פעם במזרח, פעם במערב, פעם בצפון ופעם בדרום. אם נחרבו הקהילות במזרח נבנתה שארית הפליטה במערב, וכשנחרבו במערב, נבנתה שארית הפליטה בצפון או בדרום, אבל לאחר כמה דורות גם קהילות חדשות אלה נחרבו ללא רחם, ושארית הפליטה ניסתה להבנות במקומות אחרים. כך היה הדבר חוזר חלילה פעם בפעם, וניתן לומר שכל הקהילות הישנות נחרבו. ולא רק בגולה אלא גם אלה שנבנו בארץ ישראל אף הן נחרבו. הנה על פי ההגיון והיושר מחובת הרבנים ופרנסי הקהילות הי' ללמוד לקח מן העבר המר, ומכיוון שראו כמה פעמים שהקהילות הישנות נחרבו באופן אכזרי, מן הצורך היה להתבונן בדבר תיכף כשהתחילו להקים קהילות מחדש ולחשוב מחשבות שלא יחרבו, אבל אבותינו הזניחו לעשות את הדבר החיוני הזה, הנה עתה בדורנו אנו עבר עלינו חורבן חדש, שואה איומה ונוראה מאין כמותה. בדור זה נחרבו אלפי קהילות וישיבות קדושות, נשארו רק שרידים מעטים ושארית הפליטה עומדת להקים מחדש קהילות חדשות במקום אחר. אין ספק בדבר שכבר הגיעה העת שנלמד מנסיון העבר, שהרי אין טעם לבנות קהילות וישיבות קדושות ששוב יחרבו ח"ו. כבהדר"ג יודע, שקבלתי עלי לברר את הדבר הזה בתור נדר, בעת שכב' ובני משפחתו היו בצרה גדולה, ועתה שאלתי היא להורות מה לעשות כדי שקהילות אלה שנבנה עתה בע"ה, יהיו דבר המתקיים עד ביאת גואל צדק בב"א.

בכבוד רב
מנחם שלעזינגר

תשובת הגאון הצדיק ראש גלות אריאל מזהר"ר יונתן שטייף זצ"ל

והנה התשובה:

י"א תשרי תש"ו יעאטענבערג יע"א.

שוכט"ס לכ' ידין המוכתר בנימוסין ונודע לשם ולתפארת ביראתו ובמעלותיו התרומיות ז"ר יפ"ת כש"ת מו' מנחם שלעזינגער נ"י בציריך יע"א.

אחדשה"ט אגרתו מעולפת ספירים קבלתי ע"נ בשעה קדושה ודבריו עשו רושם גדול בלבי, ואכפיל מה שאמרת לי לכב' הדרתו פה אל פה שאין כוחינו אלא לעורר בדברי מוסר בפה ממש בכל מקום האפשרי ולעורר הרבנים, וליושבי על מדין כל רב במקומו ילמד דברי תורה לפני הציבור מספרים הקדושים כמו מספר מסילת ישרים מנורת המאור חוה"ל פלא יועץ וכיו"ב, וכן ידרוש כפעם בפעם דברי אלוקים חיים דברים היוצאים מהלב ושיכנסו אל הלב ומי שאפשר לו ינהוג כשמואל הרמתי שנסע מעיר לעיר וילמד לישראל הדרך ילכו בה והמעשה אשר יעשון הכל עפ"י הדרך המורשה לנו מרבנותינו בעלי תלמוד תלמידי משה רבינו, וגם בכתב להוציא חבורים שתוכנן יהיה בלימוד מוסר דעת תורה ויראה ולתקן חדרים שילמדו עם תשב"ר תורה

שְׁלַחן עֶרְוֶה הַלְכוֹת שֶׁבֶת מְחַבֵּר וְרַמְ"א

מְחַלֵּק לְכָל שִׁבְתוֹת הַשָּׁנָה

יֵצֵא לְאוֹר ע"י הָאֲדָמוֹ"ד מֵהָאֲלָמִין שְׁנַת תַּש"ס לַפ"ק עַל או"ח ויו"ד

סֵדֵר הַלְמוּד לְשֶׁבֶת פְּרָשֶׁת אֲמֹר

סימן שח - דברים המותרים והאסורים

לטלטל בשבת, ובו נ"ב סעיפים

א. כל הכלים נטלים בשבת חוץ ממוקצה מחמת חסרון כיס כגון סכין של שחיטה או של מילה ואיזמל של ספרים וסכין של סופרים שמתקנים בהם הקולמוסים כיון שמקפידים שלא לעשות בהם תשמיש אחר אסור לטלטלו בשבת ואפילו לצורך מקומו או לצורך גופו. הגה: ואפילו תחובים בנדון עם שאר סכינים אסור לטלטלו (מהרי"ל). והוא הדין לקורנס של בשמים שמקפידים עליו שלא יתלכלך. הגה: והוא הדין כלים המיוחדים לסחורה ומקפיד עליהם (בית יוסף בשם מיימוני פרק ה' והמגיד פרק כ"ז):

ב. כל כלי אפילו הוא גדול וכבד הרבה לא נתבטל שם כלי ממנו לא מפני גדלו ולא מפני כבדו:

ג. כלי שמלאכתו לאיסור מותר לטלטלו (ואם נשתמש לאיסור בבין השמשות כגון נר שהודלק עיין לעיל סימן רע"ט) בין לצורך גופו כגון קורנס של זהבים או נפחים לפצוץ בו אגוזים קורדם לחתוך בו דבלה בין לצורך מקומו דהיינו שצריך להשתמש במקום שהכלי מונח שם ומותר לו ליטול משם ולהניחו באיזה מקום שירצה אבל מחמה לצל דהיינו שאינו צריך לטלטלו אלא מפני שירא שישבר או יגנב שם אסור. הגה: כל מוקצה אינו אסור אלא בטלטולו אבל בנגיעה בעלמא שאינו מנדנדו שרי ולכן מותר ליגע במנורה שבבית הכנסת שנרות דולקות עליו או בתנור שדולק בו אש וכן מותר ליקח דבר היתר המונח על דבר מוקצה (מרדכי פרק כל הכלים וריש ביצה ורבינו ירוחם חלק י"ג והמגיד פרק כ"ה ותרומת הדשן סימן ס"ז וכל בו סוף דיני שבת) וכן מותר לטלטל דבר מוקצה על ידי נפוח דלא הוי טלטול אלא כלאחר יד ולא מיקרי טלטול (תשובת מהרי"ו):

ד. כלי שמלאכתו היתר מותר לטלטלו אפילו אינו אלא לצורך הכלי שמה ישבר או יגנב אבל שלא לצורך כלל אסור לטלטלה. כתבי הקודש

ואוכלין מותר לטלטלם אפילו שלא לצורך כלל. הגה: ותפלין אין לטלטלם כי אם לצורך (תרומת הדשן ועיין בבית יוסף). ושופר אסור לטלטלו כי אם לצורך גופו או מקומו (הגהות אשרי סוף פרק במה מדליקין):

ה. יש מתירים לטלטל כלי שמלאכתו לאיסור אפילו מחמה לצל על ידי ככר או תינוק:

ו. כל הכלים שנשברו אפילו בשבת מותר לטלטל שבריהם ובלבד שיהיו ראויים לשום מלאכה כגון שברי עריכה לכסות בה החבית ושברי זכוכית לכסות בה פי הפך אבל אם אינם ראויים לשום מלאכה לא.

הגה: ואם נשברו במקום שיכולים להזיק כגון זכוכית שנשברה על השלחן או במקום שהולכין מותר לטלטל השברים כדי לפנותן שלא יזקו בהם (כל בו והגהות מרדכי ובית יוסף בשם ארחות חיים):

ז. חתיכת חרס שנשברה בחול מכלי וראויה לכסות בה כלי מותר לטלטלה אפילו במקום שאין כלים מצויים שם לכסותם בה ואם זרקה לאשפה מבעוד יום אסור לטלטלה כיון שבטלה מהיות עוד כלי.

הגה: ואפילו חזי לעני הואיל והקצוהו הבעלים שלו אף על פי שהם עשירים דמוקצה לעשיר הוי מוקצה לעני כמו שיתבאר סוף הסימן (ר"ן פרק במה אשה). ודוקא חתיכת חרס משום דאתיא משברי כלי אבל דבר שאין בו שייכות כלי כגון צרורות או אבנים אף על פי שראויים לכסות בהם כלי אסור לטלטלם. הגה: וכל דבר שאינו כלי כלל אסור לטלטלו אפילו לצורך גופו כל שכן לצורך מקומו (מרדכי פרק קמא דיום טוב):

ח. כל הכלים הנטלים בשבת דלתותיהן שנתפרקו מהם נטלים בין נתפרקו בחול בין נתפרקו בשבת: **ט.** דלת של שידה תיבה ומגדל יכולים ליטלה מהם ואסור להחזירה גזירה שמה יתקע ושל לול של תרנגולים אסור בין ליטול בין להחזיר דכיון דמחובר לקרקע אית ביה בנין וסתירה:

י. כסוי בור ודות אין נטלים אלא אם כן יש להם בית אחיזה דאז מוכח שהוא כלי ושל כלים אפילו

המשך בעמוד כב

המשך מכתב הרב שלמה יודא שווייצער מעמוד ה
 עפ"י המורשה, וכן תלמוד תורה וישיבות להרביץ תורה ויראה טהורה עפ"י שיטת
 המורשה לנו, ודברי חכמים בנחת נשמעים, וכן מצאנו בש"ס שרק לפרקים מיוחדים
 דברו קשות, ובעלמא צריכין לומר דברים נעימים המושכים הלב כמו אותם הספרים
 שהזכרתי ולפעמים גם בספר קו הישר המפחיד הקוראים וגם בספר שבט מוסר,
 הגה"צ הלל ל"ש אמר, "שספר זה עשה אותו לירא שמים", ויש לעורר גם הרבנים
 הנאורים בדברי שכל שייסדו מקוואות בקהילתם וירחקו ממאכלות אסורות שהגה"צ
 בעל נטע שורק ז"ל אמר התחלת התיקון היא בהמאכלות שלא למטמם ח"ו הלב
 ויתנהגו בקדושה ובטהרה ואז יקיים ה' "וזרקתי עליהם מים טהורים וטהרתם ועשיתי
 את אשר בחוקותי תלכו" ויקיים, "ומלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים", אמן.
 והנני ביקרת הכבוד ובאה"ר, ידידו
 יונתן שטייף

המשך 'זכותא דבר יוחאי' מעמוד ד

ועיר להשלים אלה פעמים. וכבר מנינו חברת מזכה את הרבים להשתדל בזה.
 וברור, כי גם אנשי חוץ-לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת
 בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה, שנת גאלה
 וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו. ואחר הסיום, אם יצטרך עוד
 נחזור עוד פעם סדר שני. וזכות התנא הרשב"י זכותו יגן עלינו אמן, יגן עלינו ויגן
 עליכם ואתם שלום.
 (קריאת קודש מטעם הרבנים הגאונים מארי דארעא קדישא).

המשך 'אור הזוהר' מעמוד ה

שהוא צריך ביותר ולא תקצר יד הכח האלקי מלהשגיח בזה כמו שלא קצרה
 כשמהר והחריב את ביתו להגלות דורו של צדקיהו לבבל בעוד שחכמי גלות
 יכניה קמים שילמדו תורה לאלו והגולין כדי שלא תשתפח תורה שבעל פה
 מהם וסתרי תורה וטעמי המצוות ומעשה בראשית ומעשה מרפכה בכלל תורה
 שבעל פה הוא שהכל היה ונתן על פה וכל שפן בהיות זה תלוי בצדקתו של
 הקדוש ברוך הוא וכאמרם צדקה עשה הקדוש ברוך הוא עם ישראל שהגלה
 גלות צדקיהו ועדין גלות יכניה קימת.
 (עבודת הקדש חלק התכלית פרק יח)

שַׁבַּת בּוֹ תְּשׁוּבָה

לקוט מספר שְׁכַר וְעוֹנֵשׁ: - מְזוּהָר הַקְּדוֹשׁ וְסִפְרֵי קִבְלָה ש"ס
וּמְדַרְשִׁים וְסִפְרֵי בַּעַל שֵׁם טוֹב

וּכְתַב בַּסֵּפֶר יִשְׁמַח מֹשֶׁה (נח) בְּשֵׁם סִפְרֵי חֲכָמֵי אֲמַת, דַּאֲף דְנִשְׁמַח
הַמְּגוּלְגַלַּת בְּאָדָם אֵינָה יוֹדַעַת וְאֵינָה זוֹכֶרֶת כִּלְל בְּהִיּוֹתָהּ בַּגּוֹף
הָאָדָם לְמָה הִיא בָאָה וְלָמִי הִיְתָה בַּגְּלִגּוּל הַקּוֹדֵם, אֲבָל הַנִּשְׁמָח הַמְּגוּלְגַלַּת
בְּבַעֲלֵי חַיִּים שְׂאִינָם מְדַבְרִים, יוֹדַעַת וְזוֹכֶרֶת מִשֶּׁל מִי הִיא וְאֵת אֲשֶׁר עִוְתָהּ
וְאֵת אֲשֶׁר נִגְזַר עָלֶיהָ.

וּבַסֵּפֶר הַגְּלִגּוּלִים פֶּרֶק י"ג כָּתַב מָה שְׁכָתַב בְּשֵׁם סֵפֶר הַמְּגִיד שְׁמֵי שֵׁשׁ
בִּידוֹ לְהִיטִיב לְעַנְיִים וְלַנְּדַכָּאִים אוֹ לְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל אוֹ שֶׁהוּא עֹשֶׂי
וְהוּא כִּילִי, אוֹ שֶׁהוּא בַּעַל תּוֹרָה וְאֵינוֹ רוֹצֵה לְלַמֵּד לְאַחֲרִים, כֹּל אֱלוֹ
יִתְגַּלְּלוּ בְּנִשְׁמֵי.

וּבַסֵּפֶר יִסוּד הָאֲמוּנָה בְּלִיקוּטֵי קֹהֶלֶת פִּי הַפְּסוּק "אָדָם אֶחָד מֵאֵלֶּף מִצְאָתִי
וְאִשָּׁה בְּכָל אֱלֹהִים לֹא מִצְאָתִי", עַל פִּי מָה שְׁכָתַב הָאֲרִיז"ל בַּסֵּפֶר
הַגְּלִגּוּלִים שְׁנֵשִׁים אֵינָן מְגוּלְגָלוֹת, בַּסּוּד הַפְּסוּק "הֵן כֹּל אֱלֹהִים יַפְעֵל אֵל
פְּעָמִים שְׁלֹשׁ עִם גִּבּוֹר", וְזֶה הַפְּסוּק נֹאמֵר עַל עֲנִין גְּלִגּוּל הוּא דוֹקָא עִם
גִּבּוֹר וְלֹא עִם אִשָּׁה. וְכֵן כֹּאֵן פִּירוּשׁ הַפְּסוּק הוּא כֵן, וְאִשָּׁה בְּכָל אֱלֹהִים, הֵינָנו
בַּסּוּד הַגְּלִגּוּל, בְּכָל אֱלֹהִים יַפְעֵל אֵל וְגו' לֹא מִצְאָתִי, שְׁנֵשִׁים אֵינָן מְגוּלְגָלוֹת.
וְזֶהוּ הָעֲנִין שְׂאוּמְרִים הִתּוּמִים קִדִּישׁ אַחַר הַנִּפְטֵר, דַּאֲיִן לְשַׁעַר גּוֹדֵל
הַתּוֹעֵלֶת שֵׁשׁ לְנִשְׁמַת הַנִּפְטֵר ע"י אֲמִירַת הַקִּדִּישׁ שֶׁל הִתּוּמִים.

וְזֶה לְשׁוֹן סֵפֶר כֹּל בּוֹ כְּתוּב, טַעַם שְׂאוּמְרִים קִדִּישׁ, מִשׁוּם שְׁפַעַם א' פִּגְעָה
רַבִּי פְּלוֹנִי בְּמַת אֶחָד שֶׁהִי מֵהַלֵּךְ וּמְקוֹשֵׁשׁ עֲצִים וְנוֹשֵׂאֵן עַל כְּתַפּוּי,

הַעֲרוֹת

עב. וּבַסֵּפֶר שֵׁם הַגְּדוּלִים לְהַגְּאוֹן הַקְּדוֹשׁ מוֹהַר"ר חִיד"א זְצוּק"ל (אוֹת א') כָּתַב, שְׂרַבִּינו
יִצְחָק בֶּן הָרַאב"ד דְּהַגֵּם שֶׁהִי סְגִי נְהוּר הִי מְכִיר בְּאָדָם בַּגְּלִגּוּלִי, וְהִי מְרַגֵּשׁ בְּהַרְגֵּשׁת
הָאוּר, לֹמֵר זֶה חֵי זֶה מַת, וְהִי גְדוּל בְּתַפְלָתוֹ כְּרַבִּי חֲנִינָא בֶּן דּוּסָא, כַּמ"שׁ הַרְבֵּי יִש"ר
בְּס' מִצְרָף לְחַכְמָה דָּף ט"ו.

וּבַסֵּפֶר אוֹר צְדִיקִים כָּתַב שְׁסִיפֵר תְּלִמִיד שֶׁל הָאֲרִיז"ל ה"ה הַחֲכָם ר' גְּדַלְיָה הַלּוֹי ז"ל,
שְׁבִימֵי הָאֲרִיז"ל בְּכָל עֶרֶב שַׁבַּת הֵיוּ הוֹלְכִים חוּץ לְעִיר לְקַבֵּל אֶת הַשַּׁבַּת, וְרָאָה פַּעַם

אמר לו, בני, כל זה למה לך, אמר לו, רבי כה משפטי כל הימים להביא באשה של גיהנם להיות נידון^ע. אמר לו, ואין מי יוכל להצילך מן הצער הגדול הזה. אמר לו, אין מי שיצילנו אם לא שיאמר בני קדיש^ע או יפטיר בנביא לכבוד השם בעבורי. ואם יעשה זה, ידעתי כי זכותו תעמוד אלי ויגן בעדי. ויבא רבי פלוני ויגד זה לבנו של מת, ויעש ככל אשר אמר. לימים נגלה^ע המת אל החכם הנזכר פעם אחרת ואמר תנוח דעתך שהנחת

הערות

אחת על בית החיים של צפת חיילות נשמות שעלו מן הקברות לעלות למעלה לנן עדן העליון, וכן להיפך, ראה רבי רבבות נשמות שירדו כנגדן, ואלו הן הנשמות היתירות הנתוספות לישראל בשבת, ומתוך רוב בלבול וערבוב הנשמות הוכרח לעצום עיניו, ואע"פ כן ראה כל הדברים בעינים סגורות.

וכן פעם אחת הלך האריז"ל ללמוד תורה עם תלמידיו בשדה, וראה שעל האילנות היו יושבות עליהן נשמות לאלפים ולרבבות, וכן סמוך לשם ה' נהר, וראה על כל פני המים היו שטות ונגרות נשמות לאלפים ולרבבות, כיון שראה אותן, שאל להן מה טיבן, והשיבו לו ששמעו מקדושתו שיש כח בידו לתקן אותן, ושהן הנשמות שנדחו מחוץ לפרגוד, שלא עשו תשובה בימי חייהם בעולם הזה, והאריז"ל הבטיחן להעלותן בכל מה דאפשר.

עג. ובספר דבש לפי כתב וז"ל, דגלגול הוא לזכרים, כי הנקבות מקבלות עונשן לעוה"ב ובגיהנם, ולפעמים תתגלגל האשה בעבור בעלה, בסוד ויצאה אשתו עמו, ע"כ. ובש"ע האריז"ל כתב, שאדם הבא פעם אחת לעולם הזה והי' חדש, ואז באה בת זוגו עמו כנודע, והנה כשבא הזמן שראוי לישא אשה, אז מזדמנת לו בת זוגו בלי שום טורח כלל ועיקר. אמנם אם חטא והוצרך להתגלגל עליו והוא מאותם שכתוב בהם ויצאה אשתו עמו שמגלגלים גם לבת זוגו פעם אחרת בעבורו, הנה האדם כזה, כאשר תבא לו אשה, לא תזדמן בת זוגו אליו אלא ע"י צער גדול וקטטות ומלחמות גדולות שיהי' לו קטרוגים, וזה נקרא זיווג שני.

ובספר דודאים בשדה (בהר) פירש בשם ספר עמק המלך, נוח לו לאדם שלא נברא משנברא, היינו שלא נברא יותר, משנברא כבר פעם אחת, שלא יתגלגל יותר. כתב בספר מעבר יבק, דבעולם האמת יש להאיש שייכות עם אשתו הראשונה. ועי' בזוה"ק (בראשית דף כ"א ע"ב), דאשה שנשאת לב' אנשים זה אחר זה, חוזרת לעתיד לבעלה הראשון. ועיין באוה"ח על התורה פסוק הפעם ילווה אישי אלי. וע"ע במדרש שמואל בפסוק נפלאת אהבתך כו', אביגיל בעוה"ז ומיכל לעוה"ב, עכ"ל.

עד. הקדיש מועיל לשעתא ופלגא, ובשירי ברכה סי' שע"ז כתב וז"ל, רבים נהגו לצוות לבניהם לומר ח' קדישים ביום, משום מ"ש בזוה"ק דהקדיש מועיל לשעתא ופלגא, ולהכי יאמרו ח' קדישים להציל לי"ב שעות, אמנם רבינו מהרחס ושלוס זצ"ל גילה סודו שכוונת שעתא ופלגא אינו כפשוטו, אלא מדריגה בגיהנם שנקראת שעתא ופלגא.

עה. בספר קיצור של"ה (והמעשה ידוע שרמזו עלי' כל הפוסקים המדברים ממעלת אמירת קדיש אחר אב ואם [עיין דרכי משה ורמ"א יורה דעה סימן שע"ו, ומובא באריכות באור זרוע (הלכות שבת סימן נ), ובס'

דעתי, ועל זה פשט המנהג לומר בנו של מת קדיש בתרא, גם להפטיר
בנביא.

הערות

מנורת המאור (נר א' כלל א' ח"ב פ"א) ושם מובא בשם מדרש תנחומא, והמעשה הי' בר"ע עם עוד כמה שינוים, ועיי"ע בספר מקדש מעט פרק ג', אות ג') מביא מהזוהר חדש במדרש הנעלם מביא מעשה גדול ונורא בתלמיד חכם אחד שהי' הולך בהרי אררט ושמע קול צוחה קול מר שצוח וי וי, עד שראה אדם אחד, ושאלו מן את, וא"ל יהודי חייבא [ר"ל רשע] אנא ודנין אותי זה כמה שנים על עבירות גדולות שעשיתי בעודני בחיים, ושאלו מה שמו והשיב ששמו לא נודע לו, כי הרשעים שוכחים שם, על דרך שם רשעים יקב, אבל מ"מ הודיע לו מקום מושבו שהי' בגליל העליון, בעיר פלוני, ושם אשתו. והלך אותו החכם לעירו ושאל אחריו, והשיבו איך שהי' רשע גמור שלא הניח עבירה שלא עבר, ובן קטן הניח אחריו והוא ג"כ רשע כאביו, ולקח אותו החכם בנו עמו לביתו ורצה ללמוד עמו א' ב', ולא הי' רוצה לקבל, והתענה אותו החכם ג' פעמים מ' יום והתפלל עד שהי' הנער מתחיל לקבל. והלך הנער ממדריגה למדריגה עד שהלך וגדל בתורה עד שנסמך.

אח"כ בא אותו אביו של הנער בחלום לאותו החכם, ופניו הבהיקו מאד כשמש בצהרים בתקופת תמוז, מזיו השכינה שזרח עליו. וחרד החכם ההוא מאד, ואמר מי אתה, ואמר לי' אשריך מה טוב חלקך ומה טוב גורלך שזכיתני והבאתני לכל הכבוד הזה ע"י בני, כי ידעתי שהתענית ק"ך ימים הי' מועיל, אודות שעוונותי היו כ"כ גדולים, שבאו שדים ומלאכי חבלה והיו מכסין המוח של בני שלא לקבל, שלא יהי' לי זכות, כי לפעמים עוונות האבות גורמים שאין לבניהם לב להבין בתורה (ובאים) שדים ומניחים ידיהם על המוח שלא יקבל, אלא כאשר נהרגתי ע"י עכו"ם לא המיתוני מיד אלא בחץ הכוני, והייתי עודני חי שני ימים ומכח יסורים גדולים הרהרתי בתשובה, כי היתה לי זכות כי כאשר הייתי משומד הצלתי איזה יהודים מהריגה. ועתה בכל פעם ופעם שעלה בני למעלה, היו מקילין בדיני, וכאשר הי' בני בר מצוה ועלה לתורה וקידש שמו של השי"ת ברבים ואמר ברכו את ה', העלוני מגיהנם, והי' הנקרא הבן ההוא הפקולי, ר"ל שגיהנם נקרא פלילה על דרך פקו פלילה. ור"ש הפקולי ססידר הברכות לפני ר"ג ביבנה הי' ממשפחתו, ע"כ. ממעשה הזה יכולים ללמוד, מה זה שהי' רשע גמור, מכל מקום הבן ע"י תורתו הצילו מגיהנם והכניסו לגן עדן, על אחת כמה וכמה מי שאינו כך ומגדל את בניו לת"ת, שיהי' לו זכות שאין לו שיעור וערך. עכ"ל.

עו. בספר "האיש על החומה" חלק א' עמוד 345 מובא מעשה מהגה"צ ר' יוסף חיים זוננפלד זצ"ל, שאשה מכובדת ובעלת עסק מבוסס בעיר פרשבורג שבהונגרי, היתה נוהגת במשך שנים רבות להביא מידי פעם בפעם תרומה הגונה לשיבה, בתנאי שיגידו בשיבה קדיש תמידי לעילוי אותן נשמות גלמודות שאין מי שיגיד אחריהן

קדיש, והישיבה העמידה בחור מיוחד שאמר קדיש לטובת נשמות אלו. לימים הסתלק לעולמו בעלה של אותה אשה. ומכיוון שהוא ניהל את העסק ביחד איתה, פגעה פטירתו בעסק שנצטמק והלך עד שנסגר כליל. מצבה הכלכלי של האשה הלך והחמיר וברבות הימים נפל עלי' עול נוסף - כאשר הגיעו שתי בנותי' לפרקן, וכסף מנלן?

נשאה האשה את סבלה בדומי', קיבלה עלי' את הדין באומץ והשלימה עם גורלה. אולם על דבר אחד לא יכלה לוותר ולבה הי' מר עלי' ביותר והכאיב לה עד מאד, וזהו ענין שמירת הקדיש שעלול להתבטל אחרי שהפסיקה את הקצבתה למטרה זו. במר נפשה עלתה להנהלת הישיבה ושטחה את בקשתה שהישיבה תאות להמשיך גם הלאה את שמירת הקדיש לעילוי נשמות גלמודות, עד שירחיב ה' גבולה ותחזור לתמוך בישיבה כמקודם.

נתרגשו מאד ראשי הישיבה מתום-לבה וצדקת-נפשה של אלמנה זו והבטיחוה למלאות מבוקשה לשמור את אמירת הקדיש כמו עד כה. הבטחה זו מילאה את נפשה אושר אין קץ, וכשברק של אושר מנצנץ מעיני' הנוגות, נפרדה מראשי הישיבה ופנתה ללכת לדרכה. מעתה שוב לא העיק עלי' כל כך מצבה היא, ואפילו מצב שתי בנותי' שהגיעו כבר מזמן לפירקן. כי מרגע שענין הקדיש לנשמות הגלמודות הובטח לה, כמעט שלא חסר לה כלום בעולמו של הקב"ה. ובענין שתי בנותי' שמה מבטחה בה' אבי יתומים ודיין אלמנות. והוא הרחום וחונן יראה בוודאי בעוניין של שתי בנותי', ויזמין להן את זיווגן ואת כל צרכיהן.

בצאתה לרחוב בא למולה יהודי ישיש בעל הדרת פנים נדירה, כשזקן צח כשלג יורד לו על פי מידותיו ובירכה לשלום. הופתעה האשה מהסברת הפנים הלבבית של הזקן הבלתי מוכר לה. הפתעתה גדלה שבעתיים בעת שהזקן התקרב אלי' ונכנס איתה בשיחה תוך התעניינות במצבה ובמצב בנותי'.

נאנחה האשה קשות ושטחה לפניו את מר גורלה ואת נפילתה מאיגרא רמא לשפל המדרגה, עד שאין לה האמצעים ההכרחיים להשיא את בנותי' הבוגרות. "מהו הסכום המשוער הדרוש לך, להוצאות נישואיהן של בנותיך?" שאל הזקן. "לשם מה חשוב לך לדעת, למאי נפקא מינה?" השיבה האשה בתמהון ונקבה בסכום המשוער. שלף הזקן גליון נייר ורשם הוראה לבנק המקומי לשלם לאשה את הסכום שנקבה. אולם בטרם שם את חתימתו, הביע משאלתו, שהיות ומדובר בסכום רציני מאד, רצוי שתהא חתימתו בנוכחות עדים שיראו במו עיניהם כשהוא חותם אישית על ההמחאה, ויאשרו זאת בחתימת ידם.

נרגשת ומופתעת ממה שהתרחש, עלתה לאולם הישיבה ובקשה משני בחורים להילוות אלי'. משראה אותם הזקן, הציע להם שיתבוננו איך שהוא שם את חתימתו על הוראת התשלום. וליתר בטחון ביקש מהם פיסת נייר ורשם עלי' את חתימתו למזכרת ולדוגמא. במוסרו את ההמחאה על הסכום הנכבד לידי האשה, הורה לה שתלך לפדות את ההמחאה למחרת בבוקר.

כל הענין נראה לאשה ההמומה תמוה ומוזר. מה ראה הזקן הזר הבלתי מוכר להסביר לה פנים כל-כך ולהראות רוחב לב כזה, עד כדי כיסוי הוצאות השאת שתי בנותי'. אף על פי כן נזדרזה למחרת לסור אל הבנק ובלב פועם ניסתה את מזלה.

המשך בעמוד טז

זהר על מעלת ושמירת השבת וימים טובים

מספר "השבת והזהר"
מאת האדמו"ר מהאלמין שליט"א, שנת תש"ע

**נִשְׁמָה יִתְּרָה לְפִי מַעֲלָתוֹ שֶׁל כָּל
אֶחָד וְאֶחָד**

**אָבֵל לְכָל חֵד מִיִּשְׂרָאֵל, כִּד יוֹרְדַת
לוֹ נֶפֶשׁ יִתְּרָה כְּפִי מִדְּרָגָתוֹ. אִם הוּא
חֶסֶד - נוֹתְנִים לוֹ נֶפֶשׁ יִתְּרָה מִמֶּדֶת
חֶסֶד כְּפִי מִדְּרָגָתוֹ; אִם הוּא גְבוּרָה,
יֵרָא חֶטָּא - נוֹתְנִים לוֹ נֶפֶשׁ יִתְּרָה
מִמֶּדֶת הַגְּבוּרָה; וְאִם הוּא אִישׁ תָּם -
נוֹתְנִים לוֹ נֶפֶשׁ יִתְּרָה מִמֶּדֶת אֱמֶת.
וְנֶפֶשׁ יִתְּרָה זֹ מַלְכוּת, שֶׁהִיא כְּלוּלָה
מִעֲשֵׂר סְפִירוֹת, וְכִפִּי מִדָּה שֶׁל בֵּן
אָדָם. אִם נִשְׂיָא יִשְׂרָאֵל, אוֹ חֶכֶם, אוֹ
מִבֵּין בְּחֻקְמָה, אוֹ בַתּוֹרָה, שֶׁנֶּאֱמַר בּוֹ
(מִשְׁלֵי א) לְהִבִּין מֶשֶׁל וּמְלִיצָה, אוֹ
בְּנִבְיָאִים, אוֹ בְּכַתוּבִים - כִּד נוֹתְנִים
לוֹ נֶפֶשׁ יִתְּרָה שֶׁנִּקְרָאת כְּתָר מַלְכוּת.**

**נִשְׁמָה יִתְּרָה לְפִי מַעֲלָתוֹ שֶׁל כָּל
אֶחָד וְאֶחָד**

**אָבֵל לְכָל חֵד מִיִּשְׂרָאֵל, הִכִּי נִחִית
לִיה נֶפֶשׁ יִתְּרָה, כְּפֹם דְּרָגָא
דִּילִיה. אִי הוּא חֶסֶד, יְהִבִּין לִיה נֶפֶשׁ
יִתְּרָה מִמֶּדֶת חֶסֶד, כְּפֹם דְּרָגָא
דִּילִיה. אִי אִיהוּ גְבוּרָה, יֵרָא חֶטָּא,
יְהִבִּין לִיה נֶפֶשׁ יִתְּרָה, מִמֶּדֶת גְּבוּרָה.
וְאִי אִיהוּ אִישׁ תָּם, יְהִבִּין לִיה נֶפֶשׁ
יִתְּרָה, מִמֶּדֶת אֱמֶת. וְנֶפֶשׁ יִתְּרָה דָּא
מַלְכוּת, דְּאִיהִי כְּלוּלָה מִעֲשֵׂר סְפִירָאן,
וְכְפֹם מִדָּה דְּכַר נֶשׁ. אִם נִשְׂיָא
יִשְׂרָאֵל, אוֹ חֶכֶם, אוֹ מִבֵּין בְּחֻקְמָה, אוֹ
בַתּוֹרָה, דְּאֶתְמַר בֵּיה, (מִשְׁלֵי א) לְהִבִּין
מֶשֶׁל וּמְלִיצָה. אוֹ בְּנִבְיָאִים, אוֹ
בְּכַתוּבִים. הִכִּי יְהִבִּין לִיה נֶפֶשׁ יִתְּרָה,
דְּאֶתְקִרִיאת כְּתָר מַלְכוּת.**

המשך מעמוד יז

כשבחן פקיד הבנק את ההמחאה, תקע בה ובאשה מבט תוהה, מסתכל פעם ופעמיים וכלו נבוך ומשתאה. תוך הבעת סימני המבוכה ביקש מהאשה להמתין, והוא נכנס עם ההמחאה למנהל הבנק שהי' גם בעליו. וכאן התרחש משהו דרמטי ביותר: כשראה מנהל הבנק את ההמחאה, צנח מכסאו והתעלף... בבאנק קמה מהומה, הפקידים שמעו על המתרחש, הכניסו מיד את האשה לחדר צדדי והפקידו עלי' שומר לבל תתחמק, תוך חשד שהי' כאן ענין עם מעשה מרמה. אחרי ששבה רוחו של מנהל הבנק ביקש לראות את האשה שהגישה את ההמחאה לפרעון. בהכנסה שאלה בבהילות, אימתי וכיצד קיבלה את ההמחאה, "רק אתמול קיבלתיו מיהודי מכובד בעל הדרת פנים, וישנם אפילו שני בחורי ישיבה היכולים לשמש כעדים, שראו איך כותב ההוראה חתם על ההמחאה", ענתה האשה כמתנצלת. "האם תוכלי לזהות את האיש אם אראה לך אותו בתמונה?" שאל המנהל. "בוודאי אזהה אותו ואין לי כל ספק שגם שני הבחורים יוכלו לזהות אותו", ענתה. הורה המנהל להביא לפניו את תמונת דיוקנו של אביו המנוח, וכשהוצגה התמונה בפני האשה, הצביעה ללא היסוס עליו כעל האיש שנתן לה את ההמחאה. ציווה המנהל לפרוע את ההמחאה ושיחרר את האשה. אחרי שהאשה הלכה, סיפר המנהל לנוכחים את פשר הפרשה המוזרה שהתחוללה לנגד עיניהם. האיש שמסר את ההמחאה לאשה, אינו אלא אביו שהלך לעולמו לפני עשר שנים. בלילה הקודם הופיע אביו בחלום ואמר לו בזו הלשון: "דע לך שמאז שסרת מדרך הישרה והתחנתנת עם נכרית והפסקת לשמור את הקדיש, לא מצאה נשמתי מנוחה. עד שבאה אשה אלמונית וציוותה להגיד קדיש לנשמות שאין אומרים קדיש אחריהן. וזכותי עמדה לי שהקדיש הזה שאמרו בישיבה לפי פקודת האשה גרם לי עליוי ונחת רוח לנשמתי. אשה זו תופיע מחר בבוקר בבנק שלך עם המחאה שמסרתי לה לכיסוי הוצאות נישואי שתי בנותי". כשקמתי בבוקר נפעם מהחלום, ספרתי לאשתי שלעגה לכל הענין. אולם משהופיעה האשה עם ההמחאה נתאמת לי שאכן החלום אמת הי'. וסיים מורנו מורנו (הרה"ג ר' יוסף חיים זוננפלד זצ"ל): "מי היו שני הבחורים? אני הקטן וחברי ר' יהודה גרינוואלד". האיש עשה תשובה, אשתו נתגיירה כדין, וזכו להקים בית נאמן בישראל.

מדוע משיח לא בא?

מספר "מנחת יהודה" (פרק ט' ענף א') העתקנו מכ"ק האדמו"ר מהאלמין שליט"א:

כל אָמא מְבַקֶּשֶׁת: "וּכְיֵנוּ לְגַדֵּל בְּנִים וּבָנִים עוֹסְקִים בַּתּוֹרָה, חֲכָמִים וְנְבוֹנִים, אוֹהֲבֵי ה', יִרְאֵי אֱלֹקִים, אֲנָשֵׁי אֲמָת, זְרַע קוֹדֵשׁ, בְּה' דְּבָקִים, וּמְאִירִים אֶת הָעוֹלָם בַּתּוֹרָה וּבְמַעֲשֵׂים טוֹבִים וְכוּ". וְאִכּוֹן זֶה הַשְּׂאִיפָה שֶׁל כָּל אִם בְּיִשְׂרָאֵל. וּבְכֹן, נִבְיָא פֶּאן סְפוּר הַמְּלַמְדֵנוּ עַד כַּמָּה מְאֻכְלוֹת אֲסוּרוֹת מְטַמְטָמִים אֶת הַיְלָדִים, שֶׁלֹּא יוּכְלוּ לִהְיוֹת כֵּן.

הקבלת פנים

הַסְּפוּר אֲרַע בְּעִיר לֵאמֹעַ בְּרֵאשׁ חֹדֶשׁ סִינּוֹן בְּשִׁנַּת תַּקְצ'ו. כָּל הָעִיר הֵיְתָה בְּעֵת הַהֲכָנוֹת לְקִרְאֵת הַחֵג, הַרְגִּישׁוּ אֶת אֲוִירַת הַחֵג, הַבְּתִים הָיִו עֲרוּכִים וּמוֹכְנִים, מְפוֹת לְבָנוֹת הַמְּשֻׁמְשׁוֹת בְּדַרְוֹ כָּלֵל בְּעֵת הַסְּדֵר, כִּיסוּ אֶת הַשְּׁלֻחָנוֹת, וְצַפִּיּוֹת חֲגִיגוֹת כִּיסוּ אֶת הַמְּטוֹת. אֲבָל כָּל מִי שֶׁהִתְבּוֹנֵן בַּתּוֹךְ הַבְּתִים רָאָה שֶׁהֵם רְקִים מְאֻדָּם, כְּאִלוּ הַתּוֹשְׁבִים בְּרַחוּ מִן הַמְּקוֹם בְּשֶׁל אַרְוַע זֶה אוֹ אַחֵר.

מה קרה?

הָעִיר כְּלָה אֲנָשִׁים נָשִׁים וְטָף יֵצְאוּ לְקַבֵּל אֶת פְּנֵיו שֶׁל גְּאוֹן הַדּוֹר רַבִּי עֲקִיבָא אֵיגְרַע, שֶׁהִגִּיעַ לְמְקוֹם לְבִקּוּר קֶצֶר.

אֲחַד הַכְּתָבִים הַיְדוּעִים שֶׁנִּכְחַח בְּמְקוֹם, הֵעֲלָה אֶת הָאֲרְוַע מֵעַל גְּבִי הַכְּתָב וְכוּ כְּתָב: "מֵאוֹת מֵאוֹת שֶׁל תּוֹשְׁבִים יֵצְאוּ לְדַרְוֹ בַּכְּנִיסָה אֶל הָעִיר שֶׁם הִמְתִּינוּ, צְפוּ וְחִכוּ לְקַבֵּל אֶת פְּנֵיו שֶׁל הַגְּאוֹן, מְרַחוֹק מִתְּקַרְבַּת עֲגָלָה הַמוֹבִלֵת עַל יְדֵי אַרְבָּעָה סוֹסִים, בְּעֲגָלָה יוֹשֵׁב אָדָם רֹזֵה שֶׁהֵיָה לְבוּשׁ בְּבִגְד מְשִׁי וְחָבוּשׁ בְּכוֹבַע מִיָּחַד עַל רֵאשׁוֹ, עַל פְּנָיו נִתֵּן הָיָה לְרֵאוֹת אֶת עַדְיָנוֹתוֹ וְאֶת צוּרְתוֹ הַמִּיְחַדֵּת שֶׁבָּאָה לְהַשְׁרוֹת אֲוִירַת הַנְּהָגָה כְּזוֹ לָהּ זֹכִים כְּאִלוּ שֶׁקָּמוּ עַל מְנַת לִהְיוֹת מְנַהֲיֵי הַדּוֹר, תְּחוּשָׁה זֶה הֵיְתָה שֶׁל מֵאוֹת הָאֲנָשִׁים שֶׁהִתְקַרְבוּ לְמְקוֹם, כָּלֵם הַתְּכוֹפְפוֹ לְרֵאוֹתוֹ, וּבְאֲמֻצַּע קָם אָדָם וְהִכְרִיז בְּקוֹל "בְּרוּךְ הַבָּא!" וְכָלֵם הַשִּׁיבוּ אַחֲרָיו".

כְּאֵמֹור, כָּלֵם הַגִּיעוּ, כָּל תּוֹשְׁבֵי הָעִיר, הָעֹסְקָנִים וְרֵאשֵׁי הַצְּבוּר, כָּלֵם הַתְּאֻסְפוּ בַּכְּפָר הַגְּדוֹל שֶׁל הָעִיר. בְּנֵי הַתּוֹרָה סָגְרוּ אֶת גְּמְרוֹתֵיהֶם, הַסּוֹחֲרִים סָגְרוּ אֶת בְּתֵי הָעֵסֶק, הַנְּשִׁים הַשְּׂאִירוּ אֶת עַבּוּדָתָם בְּמִטְבַּח וּבְאֹרֵן בִּיחַד עִם יְלָדֵיהֶן בִּידֵיהֶן, כָּלֵם בָּאוּ לְחֻלְק כְּבוֹד לְרַבּוֹן שֶׁל יִשְׂרָאֵל.

גִּלֵּי דְמַעוֹת שֶׁל שְׂמֵחָה וְחֻדוּהָ נִשְׁפְּכוּ בְּעֵת הַהוֹפְעָתוֹ שֶׁל הַגְּאוֹן וְהוֹשְׁטַת יְדָיו לְקַטֵּן וּלְגְדוֹל, שׁוֹרוֹת אַרְכּוֹת שֶׁל הַנְּשִׁים שֶׁעָבְרוּ בַּפְּנָיו עִם יְלָדֵיהֶן וּבְקִשׁוֹ שֶׁהַגְּאוֹן יִנִּיחַ יְדָיו עַל

ראש ילדיהן ויברכם, ונתן יהיה לראות איך הגאון אומר בשפתיו "יסף ה' עליכם, עליכם ועל בניכם".

תושבי העיר רבו בינם לבין עצמם, בידי מי תפול הזכיה שהגאון יתאכסן בביתו, לכן החלט להפיל גורל בענין, אך עוד בטרם הספיקו לעשות זאת נודע כי הגאון בעצמו כבר קבע את משכנו אצל אחד מבני משפחתו המתגורר בעיר.

מיהו אותו קרוב שזכה לכה שהגאון יתאכסן בביתו - ואז נסו ראשי הקהל להשיג מפיו של הרב פרטים בענין, תחלה נסה האורח להתחמק מלהשיב, אך כשהללו לא הרפו הוא אמר להם את שמו של אותו יהודי שהיה ידוע כעני וישוב בצד המערבי של בית הכנסת. כשראשי הקהל שמעו את השם הם עקמו את האף ואמרו, מה הפרוש? רב גדול כזה המגיע לבקור הסטורי בעיר לאמזע יתאכסן אצל יהודי פשוט שכזה, מה יאמרו על כן טובי העיר, ואנו, איך נשמר על כבוד התורה?

אבל הגאון רבי עקיבא איגר עמד על דעתו, ובקש ממליו שויבילו אותו הישר לביתו של הקרוב. ראשי הקהל נסו שוב להניאו, הם נסו להסביר לו שבית קרובו קטן ביותר שכמעט מתמוטט, ובזיון גדול יהיה לעיר לאמזע ממעשה כזה, הם הבטיחו לו שיושיבו את הקרוב לו בראש השלחן וכבדו אותו בכבוד הכי גדול.

הלמדנים ושבעה טובי העיר מנסים אף הם את כחם, ומנסים לשכנע את הגאון בדרך הפלפול כשהם טוענים בפניו, שאפילו במצות השבת אבדה שהוא מצוה דאורייתא תלמיד חכם פטור מכך ואין זה לפי כבודו, אם כן איך יכול הקרוב לבזות את עצמו ואת כל העיר? כששמע ר' עקיבא איגר את ההערה התלמודית נהיו פניו רציניות כאלו הוא ישב וכתב חדושי תורה, אך הוא השיב מיד במקום, שדוקא באותו אזור ידדי, ישנה ראיה הפוכה. בהשבת אבדה כתוב "והתעלמת" (דברים כ"ב) דורשים חז"ל מכך שלעתים מתר להתעלם פאשר מדבר בזקן ואין זה לפי כבודו, אך בכל הקשור לקרוב קרובים כתבו "ומבשרך לא תתעלם" (שעיהו נ"ח) - מהקרוב שלך לא תתעלם, ומכך אין כל התר אפילו לא לזקן ואין לפי כבודו, וחיבים לכבד קרוב בכל מה שאפשר"...

הערה זו של הגאון השתיק את כלם ור' עקיבא איגר הלך מיד לביתו של קרובו שם הוא התאכסן בכל הזמן ששהה בלאמזע.

מאותו היום בו הגיע רבי עקיבא איגר ללאמזע לא הפסיקו לזרם אנשים לבית הקטן שברחובות האפלים של העיר, שם התגורר קרובו של הרב, הרבה מאד יהודים גם מהמקומות הסמוכים ללאמזע הגיעו לראות את האורח, הבית שעמד כמעט לפול היה מלא באנשים מפל גוני הקשת המקומית, ביניהם למדנים שהגיעו עם קשיות והיות של אביי ורביא להקשות על רבי עקיבא איגר, אחרים באו ובקשו לראות את תפלתו של רבי עקיבא איגר, אחרים באו לשמוע מלה טובה ממנו, אחרים רצו לראות איך אוכל את הסעודה, הלא כל צעד שלו היה מלא בתורה, הגיעו כל סוגי האנשים המבקשים ברכות או סתם לשוחח עם הרב, הרבה שטחו את מר לבם בענייני פרנסה, שלום בית, נחת מהילדים וכדומה.

לְשׁוֹן הָרַע עַל הַצְּדִיקִים

מספר "דברי תורה" על התורה חלק ה'
מכ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

המשך הדברים בענין לשון הרע מזוהר השבת אחרי מות

יג. ועל פי דרכו בקודש של החיד"א זצ"ל יש לפרש עוד המאמר את ה' אלקיך תירא לרבות תלמידי חכמים, על פי מה שהבאנו לעיל דברי החובת הלבבות דהמדבר לשון הרע על חבירו נוטל ממנו עוונותיו ונותן לו מצוותיו שעשה. ונמצא דאם מדבר על תלמידי חכמים נותן להם המצוות שעשה, מה שאין כן אם מתיירא מהם ואינו מדבר נגדם, נשאר עם מצוותיו שאין הולכים על חשבון התלמיד חכם. וזהו את ה' אלקיך תירא, מתי יישארו המצוות וחפצי גבוה שקיימת על חשבונך, שתהא נקרא ירא שמים, על זה אמרו חז"ל לרבות תלמידי חכמים, אם תתיירא מן התלמידי חכמים, ממילא לא תדבר נגדם לשון הרע, וממילא ישארו המצוות שלך ברשותך, ותהיה בגדר את ה' אלקיך תירא.

ובספר מלין דרבנן (מובא בספר דרך אמונה) כתב וז"ל: אמר ליה מלך קיסר לגאון, כתוב בתלמוד העובר על דברי חכמים חייב מיתה, והלא העובר על דברי תורה ויש כמה לאוין חייב מלקות ארבעים. וזה הדבר רחוק מן השכל שתעשו דברים אתם עבדי השי"ת, יותר מהעובר על דברי תורה שהיא דבר השי"ת.

שתק הגאון לפני המלך ולא ענה דבר מפני כבוד מלכות. אחר חצי שעה שאל לפני המלך זה עבד המלך העומד בחוץ לפני שער המלך, למען שלא יעבור אחד מהמון העם ויכנס להיכל המלך בלתי רשות המלך, אם בא אחד ודחפו לעבד, ורצונו לעבור וליכנס בלתי רשות, מה דינו של האיש הזה שלא שמע מעבד המלך, ודחפו ורץ ליכנס להיכל המלך.

אמר לו המלך, הרשות נתונה ביד העבד להכותו בסייף ולהמיתו, מבלי שידון אותו לפני בית דין המלך, אלא תיכף מכהו בסייף שבידו, דאי לאו הכי כולם עוברים להיכל המלך, וזה אינו מכבוד המלך שזה העבד שמו לשומר המלך, אמר הגאון כן הוא האמת. נשתומם כשעה ושאל אם אחד מהמון העם הקל בכבוד המלך או עבר על מצותו, כיצד דינו, אם הורגים אותו תיכף ומיד או עד שידינוהו בערכאות, אמר לו עד שידינוהו בערכאות.

נמצא עבד המלך השומר כבוד המלך, כבודו גדול מכבוד המלך, שהעובר על דברי העבד הורגין אותו מיד מבלי שידינוהו בערכאות, והעובר על דבר המלך

אין הורגים אותו מיד עד שידינוהו בערכאות, ויתכן יפטר.

אז אמר המלך די, תשובתך תשובה נצחת, והאמת אתכם שהתלמידי חכמים עושים משמרת למצות המלך, מלך מלכי המלכים, והיא התורה, אם יעברו על דברי חכמים יעברו על כל התורה ח"ו, ע"כ.

יד. ועל פי הנ"ל מדברי החובת הלבבות אפשר לפרש הגמרא (פסחים דף קי"ח ע"א) כל המספר לשון הרע וכל המקבל לשון הרע וכל המעיד עדות שקר בחבירו ראוי להשליכו לכלבים שנאמר (שמות כ"ב) לכלב תשליכון אותו, וכתוב בתריה (שם כ"ג) לא תשא שמע שוא. וצריך ביאור מדוע עונשו חמור כל כך עד כדי כך שראוי להשליכו לכלבים.

ואמרת בזה דהנה אמרו רז"ל דהמאכיל נבילות וטריפות עונשו שהכלבים מלקקין את דמו, ומובא בירושלמי (תרומות פרק ח' הלכה ג') מעשה בטבח בציפורי שהיה מאכיל לישראל נבילות וטריפות, פעם אחת שתה יין בערב שבת ועלה על הגג ונפל ומת והיו הכלבים מלקקים את דמו, אתו שאלו לר' חנינא אמר לו כתיב ובשר בשדה טריפה לא תאכלו לכלב תשליכון אותו, וזהו היה גוזל לכלבים ומאכיל לישראל ארפינון דמן דידהו אכלין, (והובא בילקוט אמור ושם איתא שאירע דבר זה בערב יום הכיפורים), עיין שם.

ואם כן יש לומר דאם הרב מוכיח את ישראל שלא יאכלו נבילות וטריפות וחלב, ואחר כך בא איש רשע ובליעל ומדבר סרה על הרב שאינו יודע מה שמדבר, נמצא דהמקבל ממנו לשון הרע זה אוכל אח"כ נבילות וטריפות וחלב ח"ו (דהרי אינו שומע בקול הרב כיון ששמע לשון הרע עליו, כמובן), ועל ידי זה מאכיל גם כן נבילות וטריפות ח"ו, וכיון שמאכיל נבילות וטריפות לאחרים עונשו שהכלבים מלקקין את דמו, ועל כן גם המקבל לשון הרע על אחרים ראוי להאכילו לכלבים, כי על ידי זה יכול לבוא לידי עון החמור להיות מאכיל נבילות וטריפות לאחרים, בעוונותינו הרבים.

המשך יבא

הַשַּׁבָּת בְּיִשְׂרָאֵל כְּהַלְכָתָהּ

יצא לאור ע"י

האדמו"ר מהאלמין שליט"א בשנת תשמ"ב

פז. אָסוּר לְפַתַּח דְּלֶת אוּ חֵלוֹן נִגְדַּד גַּר דּוֹלֵק הַקְּרוּב לְהֵם שְׂמָא יִכְבֶּה עַל יְדֵי זֶה, (רע"ז ס"א), וְאֶפְלוּ אֵין הָרוּחַ מְנַשֵּׁב עֲכָשׁוּ (מגן אברהם תקי"ד סק"ט). וְלַנְעַל כְּנַגְדּוֹ מֵתָר (רע"ז ס"א ב רמ"א). וְאֵם אֵין הָרוּחַ מְנַשֵּׁב עֲכָשׁוּ וְהוּא שְׁעַת הַדְּחָק יֵשׁ לְהַקְלֵל לְפַתַּח לְאֵט לְאֵט יִגְרַם הַדְּלֶת עֲצָמוּ נְשִׁיבַת רוּחַ (משנה ברורה סק"ג).
פח. מִתָּר לְתַן חֲתִיכוֹת לִימוֹ"ן בְּתוֹךְ טִי"י בְּכָלִי שְׁנֵי, דְּדִינּוּ כְּתַבְלִין (חזון איש נ"ב י"ט).

פט. מִים אוּ פְּרִי וְכִיּוֹצֵא שְׁלֵא נִתְבַּשְׁלוּ עֲדִין אָסוּר לְתַן סְמוּךְ לְכִירָה שְׁתַּתְחַמֵּם, אֶפְלוּ רַק קֶצֶת, אֵם בְּאוֹתוֹ מְקוּם יֵשׁ אֶפְשָׁרוֹת שְׁתַּתְחַמֵּם עַד שֶׁהֵיָד סוֹלְדֵת בּוֹ דְּחִיּוּשֵׁינָן שְׂמָא יִשְׁכַּח (שי"ח י"ד) וְלִצְרָךְ גְּדוֹל שָׁרִי (ח"א כָּלָל כ יג, שאלות ותשובות צ"צ סימן ל"ז).

צ. יֵשׁ אוֹסְרִין לְתַת בְּשַׁבָּת מְכָלִי רֵאשׁוֹן לְתוֹךְ צְלוּחִית שׁוּמֵר חֲמִימוֹת [טרמו"ס פלא"ש] (שאלות ותשובות לבוש"מ ח"ג סימן נ"ה), וְהַרְבֵּה פּוֹסְקִים מִתִּירִין (שאלות ותשובות קרן לדוד סימן ע"ז, זקן אהרן ח"ב סימן י"ד, ובדחו"ש אות תר"א בשם האדמו"ר ממונקאטש בעל מנחת אלעזר).
צא. מִתָּר לְשַׁבֵּר קֶרַח כְּדֵי לְטַל מִים מִתְחַתָּיו (ש"כ ס"י), וְיֵשׁ אוֹסְרִין בְּנִהָר וּבְאֵר דִּישׁ בּוֹ חֵשֶׁשׁ בְּנִין וּסְתִירָה (מגן אברהם שם), וְהַרְבֵּה אַחֲרוֹנִים חוֹלְקִין עַל זֶה (אליהו רבה תו"ש, ומאמ"ר), וְלִצְרָךְ שַׁבָּת יֵשׁ לְהַקְלֵל, (משנה ברורה סל"ו). וְיֵשׁ אוֹסְרִים לְטַלְטֵל הַשְּׁבָרִים כְּמוֹ שְׂאֵסוּרִים שְׁבָרֵי חֲבִיּוֹת בְּטַלְטוּל אֶף עַל גַּב דְּמִתָּר לְשַׁבֵּר (שאלות ותשובות חתם סופר אורח חיים פ"ט). וְיֵשׁ אוֹמְרִים דְּוָקָא לֹא הוּכַח כְּמוֹ בְּנִהָר וּבְאֵר אָסוּר בְּטַלְטוּל, אֲבָל קֶרַח שֶׁהוּכַח לְזֶה מִתָּר (דעת תורה ש"כ ס"י).

צב. אָסוּר בְּרָרָה יֵשׁ לִיזְהַר אֶפְלוּ בְּמִדֵּי דְלָאוּ בַר אֲכִילָה כְּגוֹן בְּכֵלִים, מְלַבּוּשִׁים, סְפָרִים וְכֵל כִּיּוֹצֵא, דְּמָה שְׂרוּצָה לְהַשְׁתַּמֵּשׁ בּוֹ עֵתָהּ הוּי כְּמוֹ אֲכָל וְהַשְׂאֵר כְּמוֹ פְּסֻלָּת (ט"ז שי"ט סקי"ב, קיצור שולחן ערוך סימן פ' סעיף ט"ז ובהג מסגרת השולחן שם, וכן משמע במנחת חנוך מלאכת בורר).

צג. לְקַלוּף תְּפוּחִים אוּ שְׂאֵר פְּרוֹת אֵין הֵתֵר רַק מֵה שְׂצָרִיךְ לְאָכֵל מִיָּד (שכ"א ב רמ"א סוף הסימן).

המשך 'שו"ע ורמ"א' מעמוד ט

עליו ומותר לטלטלו נפסקה החיצונה בטל מתורת כלי ואסור לטלטלו ואם הוא בכרמלית מותר לכורך עליו גמי לח שהוא מאכל בהמה לתקנו שלא יפול מרגלו ובחצר שהוא נשמר שם אסור:

טז. חלוק שכבסו אותו ותחבו בו קנה ליבשו יכול לשמשו מעל הקנה אבל ליקח הקנה מתוכו אסור לפי שאינו כלי ואם תחבו בו כלי מותר לטלו מתוכו אפילו הוא מלאכתו לאיסור כירה שנשמטה אפילו אחת מירכותיה אסור לטלטלה. הגה: וכן ספסל ארוך שנשמש אחד מרגליה כל שכן שתים דאסור לטלטלה ולהניחה על ספסל אחרת ולישב עליה אפילו נשברה מבעוד יום (תרומת הדשן סימן ע"א) אלא אם כן ישב עליה כך פעם אחת קודם השבת (בית יוסף סוף סימן ש"ג) גם אסור להכניס הרגל לשם משום בנין (בית יוסף שם):

יז. לבנים שנשארו מהבנין מותר לטלטלם דמעתה לא קיימי לבנין אלא למזגא (פירוש לסמוך ולשבת עליהן) עלייהו ואם סידרן זה על זה גלי אדעתיה שהקצן לבנין ואסור לטלטלם:

הם מחוברים בטיט יכולים ליטלם אפילו אין להם בית אחיזה והוא שתקנם ועשה בהם מעשה והכניס לכך או שנשתמש בהם מבעוד יום וכסוי חביות הקבורות בקרקע לגמרי צריכות בית אחיזה:

יא. מחט שלמה מותר לטלטלה ליטול בה את הקוץ ניטל חודה או חור שלה אסור וחדשה שלא ניקבה עדיין מותר:

יב. שירי מחצלאות מותר לטלטלם דחזי לכסות בהו טינופא ואם זרקן לאשפה מבעוד יום אסור לטלטלם:

יג. שירי מטלניות שבלו אם יש בהם ג' אצבעות על ג' אצבעות מותר לטלטלן ואם לאו אסור ויש מתירין אפילו אין להם ג' על ג' ובלבד שלא יהיו טליתות של מצוה:

יד. מנעל חדש מותר לשמשו מעל הדפוס אף על פי שמלאכתו לאיסור כיון דשם כלי עליו מותר לטלטלו לצורך מקומו:

טו. סנדל שנפסקה רצועה הפנימית עדיין תורת כלי

והמשכילים יודו
בזה
הרקיע
ומצדיקי הרבים
כנוכבים לעולם ועד
(דניאל ב')

אביית הודיה	אביית הודיה	אביית הודיה	אביית הודיה	אביית הודיה	אביית הודיה	אביית הודיה	אביית הודיה	אביית הודיה	אביית הודיה
10	9	8	7	6	5	4	3	2	1

ספורי הזהר

מספר "השבת והזהר"

מיאת האדמו"ר מהאלמין שליט"א, שנת תש"ע

בלב אחד

ח"ב לע"ב לא ע"א

רבי יהודה ורבי חייא היו הולכים בדרך. אמר רבי חייא, כשחברים הולכים בדרך, צריכים ללכת בלב אחד, ואם נפגשו או שהולכים עמם הרשעים של העולם, או בני אדם שאינם מהיכל המלך, צריכים להפרד מהם. מנין לנו? מכלב, שכתוב (במדבר יד) ועבדי כלב עקב היתה רוח אחרת עמו וימלא אחריו. מה זה רוח אחרת? שנפרד מאותם מרגלים, שכתוב (שם יג) ויעלו בנגב ויבא עד חברון. שנפרד מאותם מרגלים ויבא לבדו לחברון להשתטח על קברי האבות.

רבי יהודה ורבי חייא, הוּוּ אֲזֵלִי באורחא. אמר רבי חייא, חברי'א כד אינון באורחא, (דף ל"א ע"א) בעיין למהך בלבא חד. ואי איערעו, או אזלי בגווייהו חייבי עלמא, או בני נשא דלאו אינון מהיכלא דמלכא, בעו לאתפרשא מנייהו. מנא לן. מכלב, דכתיב, (במדבר י"ד) ועבדי כלב עקב היתה רוח אחרת עמו וימלא אחריו. מאי רוח אחרת. דאתפרש מאינון מאללין, דכתיב, (במדבר י"ד) ויעלו בנגב ויבא עד חברון. דאתפרש מאינון מאללין ואתא איהו בלחודוי לחברון, לאשתטחא על קברי אבהו.

שמחת המלאכים העליונים

תרומה קלו, ב

רב המנונא סבא, כשהיה עולה מהנהר בערב שבת, היה יושב רגע אחד ומרים עיניו, והיה שמח והיה אומר שהיה יושב לראות את שמחת המלאכים העליונים, אלה עולים ואלה יורדים. ובכל ערב שבת יושב אדם בעולם הנשמות. אשרי מי שיודע בסוד רבונו.

רב המנונא סבא, כד הוה סליק מנהרא במעלי שבתא, הוה יתיב רגשא תרא, וזקיף עינוי, והוה חדי, והוה אמר, דהוה יתיב, למחמי חדוה דמלאכי עלאי. אלין סלקין, ואלין נחתין. ובכל מעלי שבתא, יתיב בר נש בעולם הנשמות. זכאה איהו מאן דיודע ברזין דמאריה.

כבוד התפילה לספר תהלות ה' ונפלאותיו

יש לציין שגם מורי זקיני הרה"ק כמוהר"ר אברהם פרץ זלה"ה היה הגבאי שלו והפקיד הנאמן באיזור הכפרים של מראכש זיע"א.

הערת הרב מהאלמין הרש"י גראס שליט"א - מפרסם המעשה

שמעתי משלשה אנשים סיפור הנ"ל, והוסיפו: שאחר שהציל את המלך רצה המלך ליתן מתנה גדולה להרב הקדוש הנ"ל, והרב הקדוש סירב לקחת באומרו שאנחנו מחויבים לעשות הכל לטובת המלך ועל פי תורתנו הקדושה אנו צריכים להתפלל בשלומה של מלכות שיצליח בכל דרכיו. אמר לו המלך 'אף על פי כן', ברצוני להעניק לך כגמולך על מה שהצלתני ממות.

ענה הצדיק הקדוש למלך ואמר: אני מוכן לקחת רק דבר קטן אחד: שבאם יבוא אדם וירצה לעשות איזה דבר רע נגד היהודים, חס ושלום, אזי מבקש אני שהמלך יעשה כל מה שביכולתו כדי להציל את היהודים. לאחר שנים, והיטלר ימח שמו שלח שליחים להמלך הנ"ל וביקש שיתן לו את כל היהודים ממדינתו.

על זה ענה לו המלך כדברים הבאים:

"מתפלא אני עליך שאתה בא לחפש יהודים במדינתי! הלא ידוע לכל שאני השונא הגדול ביותר של היהודים. זרקתי את היהודים שהיו במדינתנו מזה זמן רב".

השליחים קבלו דבריו, וכך נצלו כל היהודים.

והרב הקדוש הנ"ל אמר אז לאנשי בית מדרשו שלצורך היטלר ימח שמו לא היה ביכולתו ליכנס למדינתנו מרוקו - אך ורק בגלל הזכות שמקפידים ביותר שלא מדברים בשעת התפילה.

סיפורי השגחה פרטית בדרך שאדם רוצה ללכת מזליכין אותו,
מה' מצעדי גבר כוננו ודרכו יחפץ (תהילים ל"ז)

אספר ענייני השגחה פרטית ואיך הגיע לאזני סיפור המעשה הנ"ל.

השגחה פרטית א

לפני כמה שנים נסעתי לעיר בוסטון.
בדרך כלל אני נוסע במטוס. הפעם משום מה רציתי לנסוע דוקא
באוטובוס, על אף שכל בני משפחתי אמרו לי שלא כדאי לנסוע באוטובוס
[אני בעצמי לא ידעתי את הסיבה שהניאה אותי לכך].

נסעתי למנהטן ל'פארט טוטארעטי'.
עליתי לאוטובוס, והאוטובוס היה ריק מנוסעים, אני הייתי האיש היחיד
שנסעתי בו. ישבתי במושב הקדמי.

כשהאוטובוס התחיל לנסוע דפק יהודי בדלת האוטובוס.
הנהג פותח לו את הדלת, והוא עולה על האוטובוס ויושב על ידי. אני
מברכו בברכת שלום עליכם, ושואל אותו מאין הוא? ועונה לי שהוא
ממרוקו. אמרתי לו, אני הוצאתי לאור הרבה ספרים ואני מחלק בחינם
לכל מיני מקומות בעולם.

וכן גם כן זכיתי להוציא לאור את הספר 'מקדש מעט' המדבר על קדושת
בית המדרש ועוד ספרים בעברית ובאנגלית, ואם הינך מעוניין אתן לך
כמה עותקים שאתה רוצה מכל מיני ספרים. האיש הודה לו בחום, ואחר
כך אמר לי שבמרוקו לא מדברים בכלל בשעת התפילה, יש לנו מסורת
שמקפידים מאד לא לדבר. ואחר כך סיפר לי את הסיפור הנ"ל. [פעם
ראשונה].

המשך יבא

ספר מזכה הרבים בהלכותה

מאת האדמו"ר מהאלמין שליט"א, שנת תש"ס
גודל מעלת שכר המזכה את הרבים
מש"ס, זוהר הקדוש ספרי קבלה ומדרשים, ספרי מוסר ועוד, ובכלל זה מי שמדפיס ספרים להזהיר את
הרבים, או שנותן כסף להדפיס

המזכה את הרבים בדברי תוכחה צריך לעמול אפילו מאה פעמים להטות את הטועים אל הדרך הישרה, דרך ה'

ה. כתיב כי תפגע שור אויבך או חמרו תעה השב תשיבנו לו (כ"ג ד). ובפרשת תצא (דברים כ"ב א') כתיב, לא תראה את שור אחיך או את שיו נדחים והתעלמת מהם, השב תשיבם לאחיך. וכתב הרמב"ן ז"ל, הוסיף בכאן לומר "נדחים", כי תועה שתעה מדרכו ויוכל להטותו הדרך בלא עמל גדול, ועתה הזכיר נדחים שברחו ממנו והרחיקו, והזכיר שה הוא כאבד, וכו', עד כאן לשונו.

ומזה נוכל להתבונן, אם חסה התורה כל כך על ממונו של ישראל, אפילו על חמורו או שיו, שתעה והרחיק מן הדרך והחובה על כל אחד להטותו הדרך, כל שכן שצריך לרחם על הנפש הישראלית, שתועה מן הדרך אפילו אם יצטרך עמל רב להשיבה.

והנה ידוע דרשת חז"ל (ב"מ ל"א א') על הכתוב, "השב תשיבם לאחיך", אפילו מאה פעמים. ומזה נלמוד אף בענינו שצריך לעמול אפילו מאה פעמים להטות את התועים אל הדרך הישרה, דרך ד'.

ובאמת בזמנינו, אפילו חוטאים גמורים מצוי ברובם שאינם להכעיס חס ושלום, רק תועים בדרך על ידי איזה פושעים שמתעים אותם מן הדרך, והרי הם ממש כשה אובד שאינו יודע איך לשוב אל בית בעליו, ומצוה רבה לרחם עליהם ולהורותם. הדרך הנכונה, וכמו שכתוב, והודעת להם את הדרך ילכו בה.

והנה ישנם אנשים מבעלי תורה אשר נתן ה' בהם חכמה ותבונה וראויים להקרא בשם רועי ישראל, ויש בכחם לרפאות שבר עמנו להורותם הדרך הסלולה לה', אין להם לחשות בעת הזאת, שעל ידי השיים התועים בדרך נעשים אבודים לגמרי בהמשך הזמן, ודמם ידרש מהם. ועל זה רמז הנביא יחזקאל (ל"ד) "בן אדם הנבא וגו' את הנחלות לא חזקתם וגו' ואת האובדות לא בקשתם, ודרשתי את צאני מידם". ואם הוא צופה ומביט

על עניניהם ושומרם מלהלכד ברשת היצר הרע, שכרו גדול מאד. ויש
שכר מיוחד לפרנסי ישראל לעולם הבא, כדאיתא בספרי פרשת פנחס
והובא ברש"י על הפסוק ויקח את יהושע ע"ש. (חפץ חיים על התורה)

הערות

כה. ובשם הגאון ר' מ"מ עפשטיין זצ"ל, שמעתי לפרש הכתוב בתהלים קי"ט, תעיתי
כשה אובד בקש עבדך וגו'. דהנה בגמ' מכות כ"ד א', אמר רב מסתפינא מהאי קרא
ואבדתם בגוים. מתקיף לה ר"פ דילמא כאבדה המתבקשת. דכתיב (תהלים קי"ט) תעיתי
כשה אובד בקש עבדך. והביאור הוא, דישנן שני מיני אבדות: ישנה אבדה, שאבודה
מבעלי' ומונחת דומם כאבן, כמו מי שאבד לו ארנק, בעל האבדה מחזר על אבדתו, אבל
האבדה אינה מתבקשת, כלומר אינה עוזרת לו מאומה למצאה. וישנה אבדה שהיא
בעצמה מתבקשת, כלומר מסייעה היא לבעל האבדה למצאה, כמו שה אבד מהעדר,
הרועה מחזר אחריו, להשיבו אל העדר, וגם השה מצדו צועק בבדידותו ורוצה הוא
למצוא את העדר ואת בעליו. וזה מה שאמר דוד המע"ה על כלל ישראל, שהוא בבחינת
"אבדה המתבקשת", תעיתי כשה אובד, כשה הצועק כשתעה ורוצה לשוב למקומו, אזי יש
תקוה, כי סוף כל סוף יפגשו השה והרועה, אחרי ששניהם צועקים ומבקשים זה את זה,
כן הוא כלל ישראל אפילו כשתעה, רוצה הוא להדבק בבוראו, וזהו בבחינת שובו אלי
ואשובה אליכם(מעשי למלך).

**הקב"ה שלח לנו "תיבת נח" של הרשב"י
שהיא "היהוד הקדוש"
להצילנו מהמבול הנורא!**

הממשלים יהיו כזה הרקיע.
אליו אינו דקא משתדליו כזה
דא, דאקני ספר הוה, דאיהו
מתיבת נח, דמתמשין בה שנים
מעיר, ושבע ממלכותא, ולמען
אתי מעיר, שנים ממשיכה.
דכהו יתקם (שמות א) כל הבן
הילול יהאודה תשלימה. ויא
אודה דסקריא דא.
(ספר ויק' ג' דף ע"ג ב' פרעיא מוסינא).
ויעיני תקני ויהי תדוש דף ע"ב עמוד
ד', ובתקנות המציא לאור תקני ויהי
מקנ"א, וכן דברי רש"י הר"ם הר"ב משה
קורבניו, דע את אלפי אביו" (א).

הוללות
0722-990044

"תיבת נח" של הרשב"י

המבול ירו' א"ל מנח נער למשל עזרת מנח וישראל, אלא מלכות יהודה הקדוש' כדעו ללא חסד, שפכה 'היהוד הקדוש' לביטול כל צרות ולקרב האלה
ברחמים וז"ל: צדקתו רב ויחזק אצורה עני הרבה, וכלו בבת אל ויהיב דמות ושל, ומנעא שפיותו רב' שמשעו בו ויחזק עשיה עני וזכות.
שכסודה נעשה הוה, אשיר מן מלכות כל הישעים ריבא מלכותו, כמסר בתקונים, ואז נחשב וזו הכריתו קרית לכל ישראל, עד שכסוף המים לא יסכר אלא
יציאה, וזהו שאמר (ישעיה נב יב): כי לא בחפזו תנאו וכנטיסה לא תלכו כי יהיו למעכם ה' וכאספכם אליו ישראל... כל מי שיתעבב בזה הדיבור בורח מן
המבול הנורא, ויבטח בהרבה ויחיה (ואתו רש"י) וי' שקל מי שיתעבב בו נכרא שמורו מן המבול אחריו, עד שלא יעמד
לו (בארת המים) אלא יציאה, ואר"ע מזה תולעת נמנע כזה, ויפסקו מ' וישקלו ע"ה ואלו מ' וישקלו ע"ה ואלו מ' וישקלו ע"ה, ויפסקו מ' וישקלו ע"ה ואלו מ' וישקלו ע"ה.

אגרות הזהר

בו נקבצו חלק ממכתבי ברכה עדוד וחזק שנתקבלו במערכת מפעל הזהר העולמי מהתרגומות של גדולי וחכמי דורנו ובני תורה נכבדים לומדי אהר הקדוש תוכנו אור מבהיק על התועלת הגדולה של התעוררות בלמוד ספר הזהר הקדוש בכל קצוות תבל לזקנים עם נערים

יום שלישי י"ט אלול תשס"ט

לכבוד מפעל הזהר העולמי! השלום והברכה!

א. אני רוצה להודות לכם מקרב לב על החסד הגדול שעשיתם עמי, שקבלתי מכם סט שלם של הזהר הקדוש בפורמט כ"ס בחנם. אשריכם שזכיתם עוד יהודי ללמד בזהר הקדוש לקרוב הגאולה בב"א. זכות המצוה תעמד לכם ולזו ולכלל ישפט, להכתב ולהחתם בספרם של צדיקים גמורים ולשנה טובה ומברכת ולכל מיילי דמיטב מתוך בריאות איתנה וכל טוב סלה אמן.

ב. הייתי שמח להשתתף במפעל שלכם בהפצת הזהר, ואם תוכלו לשלח לי כמה סטים שאוכל לחלקם לאנשים הגרים סביבי ובשכונות הקרובות, כדי שיהא גם לכם קל יותר לחלק את הזהר.

בברכה:

יעקב אביטן, בית שמש

בסיעתא דשמיא, ט"ז אלול תשס"ט

לכבוד מפעל הזהר העולמי! שלום רב.

ברצוני להודות לכם מעמק לב על המתנה הנפלאה "ספר הזהר במהדורת כ"ס", תורה מפארת בכלי מפאָר, וכבר קבלתי על עצמי בלי נדר ללמד בו החל מראש השנה הבא עלינו לטובה תמידין כסדרן, ומבטחני שייביא תועלת גדולה לי אישית ובעקור לכלל ישראל ולאוקמי שכינתא מעפרא.

פה יתן השם לכם כח וכה יוסיף להמשיך לזכות את הרבים במפעלכם הנזהר, ולזרז ביאת משיח צדקנו במהרה בימינו אמן.

בברכת התורה:

יחיאל פליסקין, ירושלים

אני ... א.ד. מאשקלון רחוב... רוצה לקבל עלונים בשביל לחלק אותם בבתי מדרש באשקלון - טל/פקס: ... כן מתקיים שיעור קבוע בזהר הקדוש פעם בשבוע ביום ראשון על ידי הרב יהודה בן דוד באשקלון, אפשר לפרסם את השיעור הזה בעלונים. כתבת המקום: חובבי ציון 451 אהל רחל.

א.ד. מאשקלון

בסיעתא דשממא. א' דראש חדש מר-חשון ל' תשרי תש"ע.
לכבוד "מפעל הזהר העולמי" שעל ידי "חברת מזכי הרבים".
הנדון: תודה מקרב לב ובקשה קטנה.
שלום וברכה.

תהלות לאל עליון ששתל בדורנו צדיקים כמוכם אשר מזכים (גם מלשון זכוה) את הרבים ומקרבים הגאולה. יהי רצון שהשם יתברך יתן לכם עז ותעצומות להאיר לכל עם ישראל מאורה של תורה, וחפץ השם בידכם יצלח!

שמיי יוסף נחום מעפולה. ביום שלישי האחרון נתקלתי בחסדי השם בעלון שלכם. בו ביום נרשמתי למסלול ד'. לאחר יומים הגיע לביתי שליח ובגידו סת מפאר של ספרי הזהר ועלונים. ברוך השם התחלתי ללמד וחלקתי העלונים. בקרטון היתה עטיפת נילון אחת לכריכת ספר - שאלתי ובקשתי: האם אפשר לקבל/לרכש עוד עטיפות כאלו לשאר ספרי הסט למען ישמרו בשלמותם לאורך ימים?

מצרפים עוד 3 טפסי הרשמה של חברים שלי.
חדש מברך מלא בגשמי ברכה, ושינזכה לגאלת עולמים במהרה בימינו אמן.
תודה מקרב לב:

יוסף נחום, עפולה

